

менъ и да та слушамъ. Е, стига, да са помиримъ. Не сѣрди са.»

— Ехъ, Петаръ Андрѣвичъ! ми отговори той съ дълбоко въздишание. — Сѣрда са азъ не тебе, а самъ на себѣ си: азъ сѣмъ отъ сѣка една страѣна виновенъ. Какъ сѣмъ азъ смѣлъ да та остава самичекъ въ казенето! Що да правимъ? Грѣхътъ ма побѣрка: намислихъ да ида при дяконицата и да са вида съ тая кумица. Така е то! Отидохъ у кумицата и сѣднахъ въ темницата! Бѣдата не ходи по воловете! Съ какви очи ща да са покажа сега предъ господарите си? Какво щатъ да кажатъ тие, когато са научатъ, че дѣтето имъ пие и играе на книги?

За да успокоя бѣдниятъ Савеличъ, азъ му са врекохъ, че за напредъ безъ неговото сѣгласие азъ нѣма да похарча нито една пара. Той полегка-легка са успокои, ако часъ-по-часъ се още и да си бѣрбореше, като клатеше главата си: «Сто рубли! Лесно ли са даватъ сто рубли!»

Азъ са приближавахъ до назначенното мѣсто. Предъ очите ми са простираха пѣчални пустини, които бѣха пресѣчени съ рѣтища и съ ярове. Сичко бѣше покрито съ снѣгъ. Слѣнцето захождаше. Талигата ни вѣрвеше по тѣсниятъ пѣтъ, или, да кажа по-вѣрно, по дирята, която бѣше направена отъ селските шейни. Изведнашъ талигаджиятъ захвана да глѣда насамъ-нататакъ, и, най-послѣ, като свали калпакътъ си, са обѣрна камъ мене и рѣче ми: «Господарю, не заповѣдате ли да са вѣрнемъ?»

— А защо?

— Времето е лошаво. Не виждашъ ли какъ захваща да са повдига вѣтарътъ! Виждашъ ли какъ той мѣте снѣгътъ.